Els "siete niños de Ecija"...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...sembla que eren més de set

Any VI - Núm. 239 | Barcelona, 3 de juny de 1936 | Preu: 20 cèntims

Notícies per teleanticipador

A Roma es celebra el centenari de la presa d'Addis-Abeba

Roma, 5 de maig del 2936 (per teleanticipador, rebut amb gran retard). — Avui s'ha celebrat a la Piazza Venècia, amb tota solemnitat, el centenari de l'entrada dels italians a Addis-Abeba. La *piazza* era plena de gom a gom d'una multitud entusiasta fins al deliri, que aclamava la consolidació de l'Imperi al cap dels cent anys d'haver estat creat. El senyor Mussolini, nomenat Duce perpetu a ran de la conquesta d'Abissínia, assistia a la cerimònia des del balcó del Palazzo Venècia. A pesar dels cent anys transcorreguts, està molt ben conservat en esperit de vi.

La multitud, vestida amb les tradicionals camises negres i amb la cara ferrenya i ennegrida també per l'aliança amb les terres africanes, no parava d'aclamar-lo amb crits de: Duce! Duce! i Eviva l'amito, caray, que il nego vensió!, fins que, havent tocat dos quarts de tres, hora de la solemne entrada del gran difunt, el virrei Badoglio, a Nova Fiorenza, s'ha fet el silenci i el Duce ha estès el braç i ha parlat.

...—*Popolo de "Impero. Cento anni fa que le nostre troppe facendo trip trap facieva la sua entrata trionfale a la fortissima e inespannobilissima capitale de l'Impero Abissino. Gli neri compressivi facevan atto de contrizione e de sumissione, e la pace feconda triomfava malgrato le sancione e la mala voluntate de la condemnata Soccietà di Nazione. E gli neri, consentiti e submisi entrarono nella civilizacione romana e facista* (crits d'*Eviva il Duce, eviva il duccissimo nome de Mussolini nostro amito, alalà alalà*) *e i facisti...* (Ovació) *e i facisti entrarono nel cuore de la belle fanciulle e stato fatto un popolo borte de bambini, bravi e sinceri, bravi e sinceri.* (Ovació.)

I antiqui ferocci romani sono ora per la forza del destino e de la pasta sciutta un popolo ferregno ma pieno de civiltà. Le danze nazionale imperiale, la rumba e il danzone sono danzato per tutto il mondo e il bello istrumento musicale il guiro e il tam tam ano conquistato tutta la cappa del sole. Una cosa solamente ho per dire avanti di tornare a l'alcoole e é que ordeno e mando canviare le camise nere per camise bianque perque con il nuovo colore nazionale per l'alianza de la Regina de Saba con Romulo e Remo nostre antepassati, i facisti, en una notte oscura sono invisibile e faccilemente poderiono topare a farsi male. Evviva l'Impero! Evviva la Peppa!

A la nit, als carrers càntrics i a la Via Apia, que ha estat reconstruïda, es ballà la rumba i el danzon nacionals i mentre aus cantaven el

nera de mia vita,
Nera,
nera consenutto,
quien te quere a te,

altres entonaven el

Ay Mamma Iné,
ay mamma Iné,
tutti le neri
prenemo caffè.

Ha estat una diada verament patriòtica.

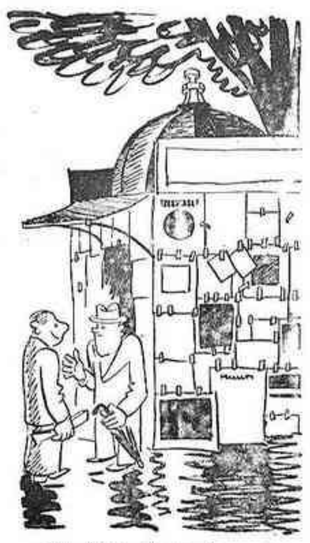

—*No dorm ni menja a casa, a les deu del matí encara s'ha de ficar al llit...*

—*Quin bohemi!*

—*No. Es que és conseller de Treball.*

La Revolució amb permís

Per una equivocació molt fàcil de comprendre, hem rebut a la nostra Redacció una carta que anava dirigida a "Solidaridad Obrera". Per manca de temps per portar-li, i per l'afinitat de sentiments entre els dos periòdics, ens permetem publicar-la en el nostre.

Diu així:

Madriz 31 *mayo* 1936.

Ceridos compañeros: Las injustificadas disposiciones del señor ministro de la Gobernación que no respeta ni las más pequeñas libertades del pueblo productor, confederal y libertario, con el pretexto de la colocación de artefaztos sospechosos y esplosivos y el ejercicio del derecho de coacción, cerrando nuestros centros y encarcelando en las mazmorras del capitalismo y la burguesia a nuestros abnegados Comités, y más que nada, por la prohibición terminante y expresa del señor ministro de hacer la revolución, nos vemos precisados a pediros que gestionéis del Gobierno de la Generalidaz el permiso correspondiente para hacer en esa la revolución que no hemos podido llevar a cabo en la capital de esta República de asquerosos burgueses. Caso que Companys no diera el permiso, avisar con tiempo para no meter la pata.

Salud y revolución con permiso de la autoridaz.

POR EL COMITE DETENIDO, EL COMITE EN LIBERTAZ.

Subtilitats confederals

Sota el títol:

"*Las autoridades se presentaron en los locales de la C. N. T. y efectuaron* 250 *detenciones sin causa justificada*".

la "Soli" de diumenge, publica un telegrama de Madrid, que comença així:

"*Madrid*, 30. — *Durante todo el dia de ayer, en Madrid, se hallaron diversos artefactos en los cafés que permanecieron abiertos. Los atentados registrados fueron de tal intensidad, que motivaron que el Gobierno procediese a la detención de numerosos elementos pertenecientes a la C. N. T.*"

Com es veu, les detencions motivades, com diu la "Soli" pels atemptats no tenien, com també diu la "Soli", causa justificada. Si ho entenem, que ens pelin. (Ei, no, que no ens pelin!).

—*Què? Li fem la vaca o li fem la vaga?*

Les campanyes patriòtiques d'"El Be Negre"

Per l'unitat de l'olla nacional, tots contra l'Estatut de Castella!

Madrid, 31. — La imminència de la presentació de l'Estatut de Castella ha causat gran enrenou en el si del Govern. En efecte. El fet que Castella i Lleó arribin a ésser regió autònoma, planteja d'una manera crua per fora i per dintre, el problema de l'idioma oficial. El castellà, naturalment, serà, des de l'aprovació de l'Estatut, la llengua co-oficial de Castella i Lleó, com ho és de Catalunya, per tant, no podrà al mateix temps ésser oficial i co-oficial, perquè seria collocar en situació d'inferioritat les altres regions espanyoles.

La part sana i antiestatutista del país havia vist en aquesta dificultat el major obstacle de la unitat i de la indivisibilitat de la Mare Pàtria, però una baixa maniobra dels separatistes senyors Gil Robles i Calvo Sotelo, posa en perill els més sòlids fonaments de l'unitarisme indivisible i sacrosant.

En efecte, hom recordarà —per poc hom que es sigui—que a rel de començar-se a parlar de la idea de l'estatut matricida, es parlà de la conveniència de deixar Madrid, com a capital de la República, fora de la regió autònoma de les dues Castelles. Amb això es pretenia fer-lo menys matricida — es deia—, però el lector intelligent veurà tot seguit que se li volia donar gat per llebre fent-lo, no menys matricida, sinó simplement menys matritense, que evidentment, no és pas el mateix. Pura demagògia, en una paraula.

Aquesta maniobra, però, que hauran vist tots els nostres lectors, ha passat per alt al Govern de la República, per no haver declarat d'utilitat pública el nostre diari, i ara, per haver deixat prosperar aquest nefast Estatut, es troba amb el greu problema de la llengua. Acudirà el Govern al bilingüisme o al trilingüisme? Els nostres informes particulars ens permeten d'assegurar que la nostra discreció, natural en un periòdic de la situació, ens prohibeix crear dificultats al Govern posant prematurament en circulació notícies que, al cap i a la fi, hauran d'ésser falses. Però el que sí podem dir és que el problema preocupa seriosament el Govern per les derivacions que podria tenir en l'ordre públic, i que podria molt ben ésser que la vaga de cambrers, les bombes, l'estafada de les participacions de la Rifa de la Ciutat Universitària i, en fi, tota la cadena perpètua de conflictes socials d'aquests dies, no tinguessin altre origen explicable que el malestar produït per aquesta situació que els separatistes castellans s'entesten a mantenir i complicar. Els fets no han de trigar a donar-nos la raó.

El castellà, idioma separatista

El Govern declara el madrileny castís idioma nacional

Madrid, 1. — Tal com apuntàvem en la nostra impressió política d'ahir, els fets han confirmat plenament totes les nostres suposicions i tots els nostres temors. Des de primeres hores del matí, el sofert poble de Madrid ha començat a exterioritzar les seves protestes per la imposició que els separatistes castellans volen fer del seu idioma i s'ha negat rodonament a pagar a les parades dels mercats i a les botiges on els preus estan marcats en pessetes.

Immediatament s'ha format una manifestació que s'ha dirigit, primer al ministeri de Finances i després al Banc d'Espanya. Com que el públic es manifestava tumultuosament, la força pública no ha hagut d'intervenir i els manifestants han pogut entrevistar-se amb els senyors Ramos i Nicolau d'Olwer, als quals han presentat les reivindicacions del poble espanyol. Es tractava, de moment, i segons ens ha dit a la sortida una membressa de la Comissió, compradora de la Plaça de la Cebada, la Señá Petra, de la substitució immediata de la pesseta, moneda castellana i, per tant, separatista, per la leandra, moneda castissa, unitària i entenedora. Els senyors Ramos i Nicolau han promès ocupar-se amb interès de l'assumpte en el pròxim Consell de Ministres del Banc.

AMPLIACIO DEL CONSELL

Madrid, 1. — En el Consell de Ministres celebrat aquesta tarda s'ha plantejat per part del ministre de Finances el problema de la denominació de la divisa o conseqüència de les maniobres separatistes de les dretes castellanes. El ministre de la Governació ha manifestat tot seguit que el Director general de Seguretat li havia dit que la policia li havia revelat que els confidents asseguraven que els conflictes del treball es devien principalment al fet que el poble productor es negava a treballar sota les ordres de directius que li parlaven en la llengua dels mals espanyols.

El ministre del Treball ha reclamat aleshores per al seu departament la solució del conflicte i ha proposat l'expulsió de la mà d'obra i especialment de les classes directives que parlessin castellà. Però aleshores el ministre d'Instrucció Pública s'ha aixecat i, després d'un eloqüent discurs ha dit que era al seu ministeri al qui corresponia de trobar la solució, ja que es tractava de la llengua oficial de l'Estat que, evidentment, havia d'ésser la madrilenya, i ha presentat un decret resolent la qüestió.

EL MADRILENY, LLENGUA OFICIAL

Madrid, 1. — Heus ací el Decret declarant el madrileny llengua oficial de l'Estat:

Decreto

Las maniobras de las derechas mangantes del bienio achulapao han llevado la Niña a un estado que ya es la parabe y pa qué te voy a contar si a la vista está que se transparenta. Y cuando más necesidad tenía el Gobierno de una buena mano para echar pa alante y que le dijeran las regiones: "Aquí estoy yo pa lo que seu y mandar", vienen cuatro chaveas con alma negra de chulo descastao y con el chisme ese separatista le sacan tajada y los cuartos y dejan a la Madre Patria en los puros huesos. Y no sólo eso, que si fuera eso sólo por la tela, pa qué, sino que entoavia le sacan la lengua, esa lengua jamón que nos legó Cervantes, el burral autor del Quijote, Don Quijote, porque menda no falta al respeto a naide, y convierten el glorioso indioma en dialezto regional.

Podría el Gobierno decir, en esta ocasión, amos anda, pa mí, que nieva; pero cosciente de su responsabilidad, deseoso de asegurar a todos los españoles su coci con gabrieles y su tupi con media, se pone en jarras y les suelta a esos separatistas: ¡Andá con el pirulo! Atraquen, que no soy pelma. Amos, que no soy gilí y no crean que soy pan comido. Pero como too el mundo, el Gobierno tiene el alma en su almario y un corazón que no le cabe en el pecho y si podría liarse a mamporros y chuletas con el de enfrente, que para eso está la fuerza pública de civiles y de la goma, hasta dejarles sin huesos por mascar, sabe también ser comprensivo y dar el ejemplo, que para eso ha recibido uno educación y en vez de armar la de Dios es Cristo, dice a los que se las piran, ahí queda eso y abur, y que aproveche, y tal.

En virtud de estas consideraciones y de acuerdo con el Consejo de Ministros y por si las moscas, a propuesta de los de Instrucción Pública, Hacienda y Guerra,

Vengo en decretar lo siguiente:

Artículo 1.º *El idioma castellano, pasa a ser regional de las autónomas de Castilla y León.*

Artículo 2.º *Queda nombrado por la presente y pa lo que gusten mandar, idioma nacional, oficial en toda España, el madrileño castizo.*

Artículo 3.º *Para limpiar, fijar y dar esplendor al nuevo idioma oficial, se crea la Academia de la Lengua Madrileña.*

Artículo 4.º *Por la presente vengo en nombrar para la Academia de la Lengua Madrileña los señores don Pedro Muñoz Seca, Presidente; Tomás Borrás, Secretario perpetuo, y miembros honorarios, mejorando lo presente, los señores Ramos de Castro, Campúa, Carreño, Sevilla, Aramburu, Paso, Abati, Federico Romero, Fernández Shaw, García Alvarez y para ponerle música al Diccionario, los maestros Guerrero, Luna, Alonso, Padilla y Torroba. Las demás plazas se cubrirán a medida de los estrenos de las revistas madrileñas.*

Artículo 5.º *Se acepta la renuncia a don Carlos Arniches.*

Artículo 6.º *A propuesta del señor Gobernador del Banco de España queda abolida la peseta como moneda nacional, y se crea la leandra, de igual valor.*

Artículo 7.º *A propuesta del ministro de la Guerra se sustituye la voz de mando "De frente, ¡mar!", por la más castiza y madrileña chamberí de "¡Amos anda!"*

Artículo 8.º *El Estatuto del Vino, en vista de su fracaso, se convertirá en Estatuto del Morapio y todo español vendrá obligado a consumir, mañana, tarde y noche, sus seis quinces con gallinejas y que le aproveche a la viti y a la vini nacional.*

Artículo 9.º *Quedan derogadas, todas las disposiciones que se opongan a la presente.*

Dado en Chamberí en el día de toca tela de mayo (treinta) de mil novecientos treinta y seis pa que se entere la Nación.

Manolo.

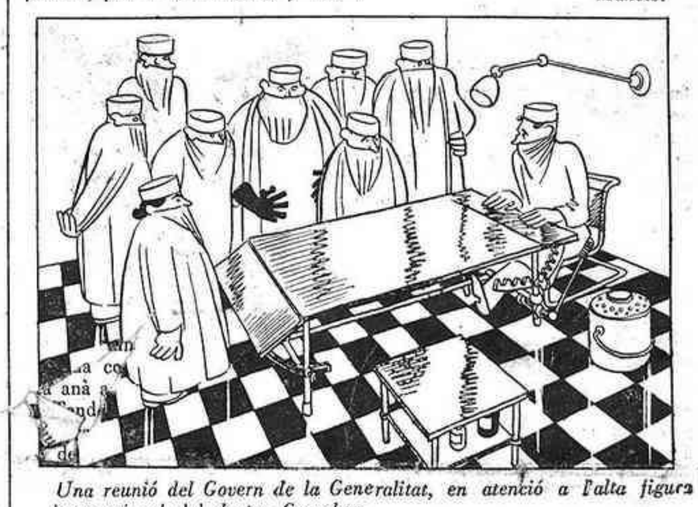

Una reunió del Govern de la Generalitat, en atenció a l'alta figura internacional del doctor Corachan.

Guerra als viatjans castellans!

El comerç separatista ja se'n ressent

La ingratitud inqualificable de les terres castellanes, devorades per la hidra del separatisme més sanguinolent i fratricida, ha tingut del digne poble català la resposta merescuda. Els separatistes castellans alçats en armes a la veu dels seus eterns caudills Gil Robles i Calvo Sotelo, han topat finalment amb el mur inexpugnable del patriotisme català que al crit de "Visca Espanya única i indivisible", es disposa a barrar-li el pas sigui com sigui i posant-hi, si cal, les vides i hisendes dels traïdors, ho sacrificarà tot al nom sacrosant de la Pàtria.

I el que més ens satisfà d'aquesta campanya que, paladins de la unitat pàtria ens hem emprès, és que tot l'element sa i estalvi de Catalunya, es disposa a secundar-la. Volen separar-se? Volen gaudir dels avantatges de l'autonomia? Doncs que es quedin a casa seva i no vinguin a xuclar la sang dels pobres. Sí, senyors; és a dir, no, senyors. Es el que hem dit sempre: o germans o estrangers. Que triïn. Poden triar i remenar, però que es decideixin aviat; no tolerarem que ens rebreguin la mercaderia, que és la unitat de la Pàtria. El poble ho sap i està des d'ara al nostre costat. Només cal llegir les notícies que anem rebent.

EL COMERÇ RESPON COM UN SOL HOME

Des que els separatistes castellans han començat la seva campanya patricida, matricida i fratricida, no cessem de rebre cartes del comerç espanyol excitant-nos, de tal manera, que la nostra excitació és ja incontenible, i no sabem pas com acabarà. Ho avisem a les autoritats competents perquè estiguin previngudes i assabentades. Ara ja estan assabentades, doncs que es previnguin.

El comerç sa, a més d'aquesta excitació que ens produeix, ens demana contínuament consells per fer front a la situació, i heus ací el resultat que ha donat la nostra campanya.

La cosa ha començat a les botigues de llegums cuits, amb uns rètols que diuen:

Viajantes de judias del Barco y garbanzos de Fuentesauco, abstenerse. Aquí somos españoles.

Als *colmados* s'ha prohibit l'entrada als viatjants i corredors de formatges manxegos.

Els flequers han donat també mostres d'un gran patriotisme collocant a l'aparador uns rètols que diuen:

Per adulterar el pa d'aquesta casa no s'empra un sol gra de blat castellà.

Hem vist una gran botiga que feia la campanya d'una manera molt delicada. El rètol de la porta deia:

Viatjants!!! Si voleu collocar el gènere, saludeu l'encarregat de compres dient-li: Setge jutges mengen fetge d'un penjat.

I en efecte, d'aquesta manera ha estat possible d'eliminar trenta viatjants i corredors de la indústria pesada castellana.

Les botigues de robes han secundat també la campanya d'una manera magnífica. A tots els aparadors, un bell rètol tirat als tallers de ca l'Oliva de Vilanova, diu:

Ací no es venen panyos de Béjar.

Ja feia temps que les directrius francament conservadores que agafava la política de les esquerres a Catalunya ens feien témer que l'irreparable arribaria. Heus-ho ací. El Govern de la Generalitat, l'Alcalde de Barcelona i totes les autoritats republicanes de Catalunya, no sols van a missa, sinó que s'hi fan retratar. Es aquesta la República laica que ens havien promès?

(c) Ministerio de Cultura 2006

amb el cor a la mà

EL PUBLIC TAMBE SECUNDA EL MOVIMENT

El públic espanyol de Barcelona ha secundat el moviment d'una manera admirable. Els rètols de les botigues han reforçat el seu ja tradicional patriotisme i els locals on es fa teatre castellà estan deserts, de tal manera que l'empresari del Còmic ha hagut de posar uns cartells que diuen:

En este teatro no se representan revistas castellanas, sino madrileñas.

Com ja sap el lector, Madrid, com a capital de la República, s'ha separat del moviment separatista de Castella.

I LA GENERALITAT, QUE ESPERA?

En efecte: què espera la Generalitat a prendre mesures pel seu compte? La unitat de la Pàtria perilla i ella tan fresca. Es veritat que la Lliga no s'ha sumat encara al moviment i el senyor Ventosa no ha fet encara un sol discurs contra el separatisme castellà, però no creiem que sigui arribada encara l'hora de la col·laboració de les esquerres amb les dretes. El Govern de la Generalitat ha de prendre, doncs, la iniciativa, i aquesta podria començar, per exemple, prohibint de cop l'exportació de capicúes i aconsellant el contribuent, l'imponent i el remitent que no acceptés els funcionaris castellans darrera les taquilles de les oficines de l'Estat al crit de: "No volem funcionaris separatistes."

Aleshores veuríem el que fan.

EL COMITE DE CATALANITZACIO

El Comitè de Catalanització, ja era hora, s'ha sumat també al moviment canviant el seu nom pel de "Comitè d'Espanyolització". També sembla que ha millorat la seva sintaxi.

UNA CARTA SIGNIFICATIVA

El nostre servei especial ha interceptat una carta que demostra les dificultats que troben a casa nostra, a conseqüència de la nostra campanya, els viatjans castellans. Diu:

Señor D. Sinforoso Téllez Rodriguez.

Lagartera.

Muy señor mio y esposo: Recebí la tuya del 17 y beo que tú y los guarros y los crios estáis bien a Dios gracias la presente es por decirte que nosotras también hestamos bien también a Dios gracias y qe el tiempo es malo pero más lo son hestos españoles de Barcelona que Dios confunda.

Sabras que no se bende un hilo denque Gil Robles qiere que nos separemos y en las casas te echan o hecha a patás cuando oyen el acento castellano. En muchas han puesto a la puerta junto el Corazón de Jesús una placa que dice: "Esta casa es española y no recibe a los castellanos." Conque ya sabes lo qe nos toca; trabajar el mercado interior. La Quiteria, que tié más malicia que el dimonio, se ha comprado una barretina y la gramática de don Pompeyo Fabra y como que tié buena voz piensa entrar en el Orfeón de Santos y cantar "Los Segadores" porque diz que a ella no le quitan el negocio. Pero esto es traición a los ideales de toda la vida y yo no qiero tratos con botifleras.

Muchos recuerdos a tos los conocidos y tú y los crios recibid el cariño de tu esposa qe lo es,

Romualda.

¡Viva Castilla castellana y libre!

Ens abstenim de fer-hi comentaris, però el lector ja comprendrà quina ha d'ésser la resposta, a l'enemic encobert que es disposa a cantar "Els Segadors" i a l'enemic declarat que no els vol cantar.

BADRINAS - Mobles

Diagonal, 460 - Telèfon 73963

CATALANISME INTEGRAL

En designar-se les Comissions al Parlament de la República, l'Esquerra, per la d'Agricultura, va nomenar el senyor Ferran Zulueta, amb gran indignació del rabassaire Calvet, que deia:

—L'únic que ací sap d'Agricultura, sóc jo!

I explicà perquè era ell, enumerant els seus mèrits, i acabant per dir

—I com que ara a Espanya van a fer una Llei de Contractes de Conreu que és molt més avançada que la catalana, demanaria que sigui aplicada a Catalunya en comptes de la nostra.

—I per això hem fet el 6 d'octubre? — li contestà en Trabal.

PROGRAMA DE GOVERN

Cada vegada que hi ha hagut govern nou a la Generalitat, en la declaració s'ha dit que el Parlament seria invitat a legislar ràpidament sobre la Divisió Territorial i el Sistema Proporcional per a les eleccions.

Han passat els dies i no hi ha hagut ni Sistema Proporcional ni Divisió Territorial.

Per evitar que, una vegada més, siguin defraudades les esperances del poble, proposem que, en la present ocasió, el govern ofereixi preocupar-se de la Divisió Proporcional i del Sistema Territorial.

Així, almenys, hi haurà una mica de variació.

∴

LA RIFA DE L'ONZE DE MAIG

—Repartiran un milió i mig, de la primera.

—Valia més treure la segona!

∴

LA CRISI DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Quan va entrar en màquina el nostre número de la setmana passada no se sabia encara quina havia estat la solució de la crisi del govern de la Generalitat.

En canvi, el que se sabia, era que els senyors Galés i Rouret estaven lliurant, més o menys de sota mà, una batalla a ganivets oberts per veure quin dels dos es calçava la Conselleria.

El resultat del combat fou nul. La plaça que desitjaven els senyors Galés i Rouret, fou ocupada pel senyor Prunés, el qual, mentre els altres es barallaven, s'havia quedat ben tranquil·let a Tarragona.

AMENACES...

La solució de la crisi, sobretot *aquesta* solució de la crisi, no va plaure a allò que alguns periodistes, amb evidents ganes d'exagerar, anomenen "els medis parlamentaris".

Els medis parlamentaris, en la circumstància, eren composats pels amics dels senyors Galés i Rouret, els quals, després de la desilusió comuna, havien fet el front únic.

—Aquest govern—deia el senyor Galés, dimarts a la tarda—aquest govern no passarà dels Pressupostos.

Però l'endemà mateix, el senyor Galés, dòcil i somrient, assistia a la presa de possessió del senyor Prunés...

La República de vaguistes

Diputats, els de Madrid,
bé se us gira nova feina;
si el burgès es mama el dit
el marxista esmola l'eina,
i presenta amb tot braó
unes bases de reforma
de la Constitució,
que és la Llei i que és la Norma.
Heu's ací l'article 1:
"La República és, a Espanya,
de vaguistes en comú
i de gent dada a l'aranya.
El país tindrà per nom
no el d'Espanya, sinó Xauxa,
i un dels deures de tothom
serà dar-se a la disbauxa.
Com que tots els ciutadans
són iguals, tal com Déu mana,
rostirem els capellans
i els qui vagin amb sotana.
Com que és norma de bon to
respectar les consciències,
tot aquell que digui "No"
rebrà sense preferències.
Constructius i vehements,
com som i no estem de dir-los,
cremarem tots els convents
per després reconstruir-los.
La setmana de l'obrer
estarà subdividida
en set dies: un feiner
i sis més de bona vida.
Per la subdivisió
de jornades, serà cosa
d'aplicar aquella cançó
tan antiga i tan airosa:
"El dilluns és per fer festa,
el dimarts per reposar,
el dimecres per 'nar al cine,
el dijous per 'nar a ballar,
el divendres passar comptes,
el dissabte anar a cobrar,
i el diumenge... mans a l'obra!
(Hi ha el descans dominical)".
Per si això resultés massa
(massa feina) hi ha un recurs,
un remei que mai fracassa
perquè és fet d'elements purs:
Serà deure de tot home,
des de l'últim ciutadà
al mateix Papa de Roma,
fer la vaga i no piular.
Fer la vaga és un gran deure,
és el deure primordial
de tothom qui vulgui heure
un recó celestial
a la terra. Tot ofici
no eximit prèviament,
ve obligat al sacrifici
de fer vaga eternament.
S'eximeixen d'aquest deure
els d'ofici atracadors,
—per negoci o bé per lleure—,
tots els sabotejadors,
els qui encenen els tramvies,
els qui encenen els convents,
i els qui es passen tots els dies
esmolant ungles i dents.
No és permès, tampoc, fer vaga
a gerents, caixers, banquers,
ni als que solen dur la paga
al final de cada mes.
I és mesura que s'imposa
a cada any de no fer res,
d'un augment de sou." ¿Qui gosa
dir que el món no l'hem entès?

EL CAS DEL DR. CORACHAN

El senyor Companys tenia la intenció de donar en el govern dos llocs a Acció Catalana. Demanà els noms, i d'Acció Catalana li respongueren:

—Martí Esteve i doctor Corachan.

El President ho trobà magnífic, tan magnífic que, quan al cap d'unes hores, els d'Acció Catalana descobriren (!) que el doctor Corachan no era soci de la casa, la planxa ja estava feta, i sense remei.

—El doctor Corachan és un nom que em va de primera—digué el senyor Companys—. Com que ja ha acceptat, serà conseller. Si d'Acció Catalana voleu donar-me algun altre nom, el farem conseller sense cartera.

El lloc fou ofert al senyor Ferran Cuito, però aquest no va voler ni sentir-ne parlar. Aleshores, com a compensació, s'acordà que Acció Catalana tindria una de les Comissaries de les quatre ex-provincies i les direccions generals de Sanitat i d'Administració Local.

Era a aquests càrrecs que el senyor Companys aludí en les seves manifestacions als periodistes, primer, i en el seu discurs al Parlament, després.

∴

—I els mercantils també fareu vaga?

—Home, veuràs, què ha de fer l'obrer...?

∴

UNA CONVOCATORIA AVANÇADA

Un cop resolta la crisi, el senyor Galés acordà reunir la majoria del Parlament, de la qual ell és el cap. Trameté les convocatòries a tots els parlamentaris de l'Esquerra, entre ells al senyor Companys, el qual fou avisat com un simple diputat.

Es a dir, fou avisat d'una manera diferent. La reunió estava anunciada per dos quarts d'una del migdia del dijous i, per un error singular, la convocatòria del senyor Companys deia a dos quarts d'onze.

A aquesta hora, en punt, el President de la Generalitat es presentà al Parlament. Hi trobà els uixers i quatre diputats que desdejunaven al bar.

El senyor Companys digué:

—He estat convocat per dos quarts d'onze. Ja és l'hora. Anem a celebrar la reunió, els que siguem.

I així s'acordà haver vist amb satisfacció la solució de la crisi.

LA VACHIERITZACIO D'ESTAT CATALA NUM....

Al Congrés d'Estat Català Vachieritzat, que es celebrà a l'aristocràtica Sala Studium, sota els auspicis dels senyors Perramon, Padrós i, és clar, del senyor Vachier, que actuava de secretari general és a dir, de general de secretaris, entre les ponències discutides, n'hi havia una de socialització que proposava *nada menys* que:

Abolició de la moneda; incautació dels bancs; abolició de la propietat i creació d'una moneda internacional! I després: Anul·lació del deute de l'Estat; lliurament als Sindicats, de les eines i de la ramaderia! I finalment, govern municipal en mans dels treballadors.

I com ho aconseguiran tot això?

Doncs, fent la revolució, agafant el poder i, als cinc minuts, lliurant-lo al Sindicat, què haurà d'ésser sota un règim d'apoliticisme.

—Però—preguntà un congressista—, a quin Sindicat hem d'ingressar?

—Al que reconegui les nostres doctrines polítiques.

—I per què hem de seguir les doctrines de Marx? — preguntà un altre—. Marx ja és vell; no hem de seguir a Marx ni a ningú. Hem de fer un Sindicat purament català.

—Però — digué un altre orador, —si hem d'entrar a un Sindicat que reconegui l'autodeterminació de les petites nacionalitats, hem d'entrar a la U. G. T.!

—No; perquè la U. G. T. ja les reconeix, i si entrem a la C. N. T. que no les reconeix, nosaltres les hi farem reconèixer!

(!!!!!)

UN ORADOR APROFITAT

En el banquet a Marcel Pépin, el periodista francès que defensa Espanya — rara avis — que es va celebrar dilluns de la setmana passada, l'homenatjat, a l'hora dels discursos, va treure's unes quartilles escrites en català, per a llegir-les. Però, quina no seria la seva sorpresa en veure que el regidor Carbonell, quan parlava no feia altra cosa que llegir-li el seu discurs!

Si es distreu, l'homenatjat es queda sense discurs.

EL SR. MARTI ROURET, EX-FUTUR

Entre les adhesions n'hi havia una del diputat senyor Rouret, secretari del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya... en castellà! No era pas, però, la primera vegada. No feia pas gaires dies havia fet un discurs per ràdio, també en castellà.

—Bé—dirà el lector—. Es devia dirigir als castellans.

—Potser sí — li contestarem—. Però digué: "¡Catalanes que me escuchàis!"

I el locutor el presentà dient:

—Acaben de sentir el senyor *Martín* Rouret, secretari del partit d'E. R. C.

I pensar que es pensava ésser conseller (ai, consejero) de la Generalitat!

UN BANQUET IMPROVISAT

El banquet va ésser un si és no és... etc. S'havia de celebrar la setmana anterior, a l'Esport, però la setmana anterior va haver-hi la vaga i la següent es varen trobar que l'Esport havia tancat per reformes. El sopar, a cuita-corrents, va ésser traslladat precipitadament al Pàtria. Varen donar caneloni per començar i de plat a plat, es podia anar a donar un volt.

Un dels presents va comentar:

—Ja no em recordo del primer plat!

—Es coneix que no sou rancorós—li va contestar un periodista.

A la sortida hom anà a demanar a l'homenatjat que no prengués represàlies i no es desdís, per tan poca cosa, de la seva campanya en favor d'Espanya.

Però és que no era pas tan poca cosa!

EXIGENCIES I PROMESES COMPLERTES

Encara que no ho sembli, des de la setmana passada que els obrers barreters estan en vaga. Hem de fer excepció dels de la C. N. T., els quals, com sempre, fan al revés dels altres. Ara els ha donat per treballar.

Als industrials d'aquest ram només els mancava això. D'ençà que la República va portar el moviment subversiu d'anar sense res al cap, que dissortadament — per ells — aquest moviment abstencionista ha provocat allò que els tècnics en diuen "reducció de la capacitat de consum".

No fa molts dies un cobrador es va presentar al despatx d'un capellaire, naturalment, per cobrar. L'amo se'l va mirar i li digué:

—Vostè, ve a cobrar? I va sense gorra? Doncs, miri, ja se'n pot entornar, que jo no pago ningú que tingui la barra de venir sense res al cap.

El cobrador no gosà replicar. Se'n va tornar a casa seva i compareguè de nou amb una gorra de quan era adolescent.

El millor del cas és que va cobrar!

7 de juny Circuit de Montjuic

IV Copa Barcelona

VII Gran Premi Penya Rin

Stuck . . . . . Auto Unión I
Varzi . . . . . Auto Unión II
Rosemeyer . . . . . Auto Unión III
Caracciola. . . . . Mercedes Benz I
Chiron . . . . . Mercedes Benz II
Nuvolari . . . . . Alfa Romeo I
Brivio . . . . . Alfa Romeo II
Farina . . . . . Alfa Romeo III
Vimille . . . . . Bugatti
Villapadierna. . . . . Alfa Romeo IV
"Raph". . . . . Maserati I
Etancelin . . . . . Maserati II
Sommer . . . . . Alfa Romeo V
Tauini . . . . . Alfa Romeo VI

Què més podeu demanar?

Despatx d'entrades i localitats: a secretaria de Penya Rin, Rambla Estudis, 6, pral.,

cada dia de 11 a 1 i de 6 a 9

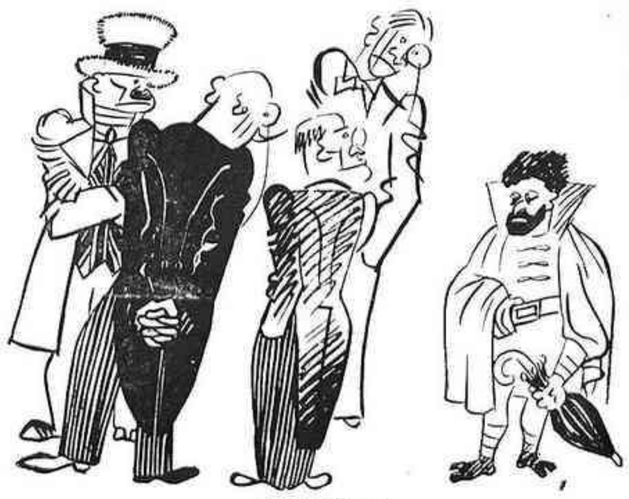

A LONDRES

Un hostre importú

(c) Ministerio de Cultura 2006

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Al Coliseum varen estrenar l'altra setmana un doble programa. Com de costum, el film que es projectava de complement és el millor. Es titula "El Crim del Casino". Es tracta d'una família que s'assassina mútuament a base d'emmetzinar les víctimes.

Phil Vance, el famós detectiu, ho descobreix tot gràcies al sistema, també famós, de la casualitat. Aquest detectiu és representat per Paul Lukas, que ho fa millor que Warren Williams, i ho diem perquè no es dóna el to d'aquest i perquè gasta un humor molt fi, que és la salvació del film.

Els assassinats són abundants i els sospitosos amb cara de dolent també. L'únic que sembla una mica bo és el que té la culpa de tot. Aconsellem a les productores cinematogràfiques que els assassinats els facin fer per dolents ben dolents, perquè si continuen con fins ara, aquests films no tenen emoció. L'espectador ja s'ha habituat a sospitar dels que tenen cara d'àngel.

Apa! A veure quan es decideixen a donar-nos una sorpresa!

⁂

Avui 2 films Paramount

COLISEUM

La madame Frankenstein femenina en una impressionant narració, i

La Canción del Vaquero

Un film de l'Oest trepidant i meravellós

"En els temps del vals" és un film alemany, però fet a Amèrica, o sigui que és també americà, encara que no ho sembli. El protagonista és el senyor Ramon Novarro, galan vitalici de les operetes pocasoltes americanes. L'argument, els amors d'un príncep amb una ballarina, és un pretext com un altre perquè l'ex-jove Novarro, vagi vestit de príncep alemany a totes hores i perquè de tant en tant canti una mica.

Entreteniments que no fan mal a ningú.

⁂

Al Capitol, també doble programa, i també, com d'habitud, el primer és millor que el segon, encara que no hagi costat ni de bon tros, tants quartos ni tants maldecaps.

Es tracta d'una comèdia americana — "Divina Glòria" — magnífica de gràcia i de moviment. L'espectador no té temps d'ensopir-se un sol instant. El film és dut amb un ritme endimoniat ple de vida i de bon humor. Diríen que la pel·lícula és feta jugant. Enlloc no descobriu el plec de l'ofici, el secret d'aquesta tècnica invisible de la qual els americans són els mestres.

⁂

CAPITOL

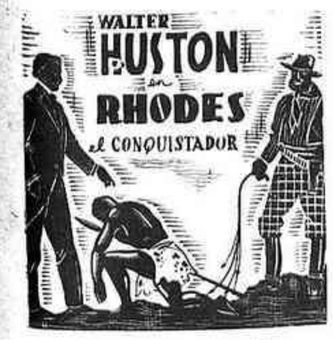

Bri. Fi. Di. Distribuida per Edici

EL FUNDADOR DE L'IMPERI ANGLES A SUDAFRICA

i també el film FOX

ALIAS TU

per Mona Barri i Gilbert Roland

Sesió Contínua de 4 a 12'30

Després, "El túnel transatlàntic", film anglès, tret de la famosa novella de Kellerman, de la qual els alemanys ja varen fer una pel·lícula que veiérem al Tívoli, en versió francesa.

"El túnel" de la Gaumont-British és una obra honesta, ben interpretada i que en certs moments agafa una positiva grandesa. De totes maneres, el tema, melodramàtic en extrem i francament angoixós, acaba per fatigar l'espectador.

A la sortida, teniu la impressió que us heu escapat d'un túnel de debò, on la respiració us mancava.

Però, ben mirat, això que estem dient, no constituirà el millor elogi que es pot fer de la pel·lícula?

⁂

A mesura que ha posat anys, William Powell s'ha convertit en un dels millors galans joves de la pantalla. Per això, en tots els films on intervé, sobretot a partir del famós "Sopar dels acusats", la seva personalitat, feta d'intel·ligència, d'ironia i de subtilitat, s'imposa a la mateixa història i és sempre el mateix William Powell que veiem a través de tots els films.

Val a dir que no ens en cansem.

"Codi secret" és una història d'espionatge amb una intriga sense grans sorpreses, però entretinguda. Film amable i de bon veure.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7968

Sessió contínua 3 tarda a 1 matinada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

⁂

Al carrer de Vergara s'hi construeix un cinema —un altre!—i l'empresari ha convocat un concurs per a trobar-li nom. Donen—diuen —1.000 pessetes (això del cinema es veu que no es perdrà pas per oferir premis), i "El Matí" semblà que hi vulgui concórrer. Quin nom proposa, però? Serafí Cinema? Ca, barret! Cinema Vergara! Res; com si diguéssim un cinema per abraçar-s'hi. Aquests capellans!

GRAN TEATRE DEL LICEU

Avui dimecres 3 de juny a les 10 nit
De Basil's BALLETS RUSSOS de Monte Carlo
FUNCIO DE GALA en homenatge als cèlebres artistes de la Companyie de Basil's Ballets Russos
Thamar - L'espectre de la rosa - Dances eslaves y Tzigans
Demà dijous 4 de juny a les 10 nit
Jardí públic (nova versió) - Scheherezade - L'espectre de la rosa - El Danubi blau

LA CANÇO QUE MATA
—Amb el disc de "Sombre dimanche" donem també un revólver o un club de Vergara, a escollir.

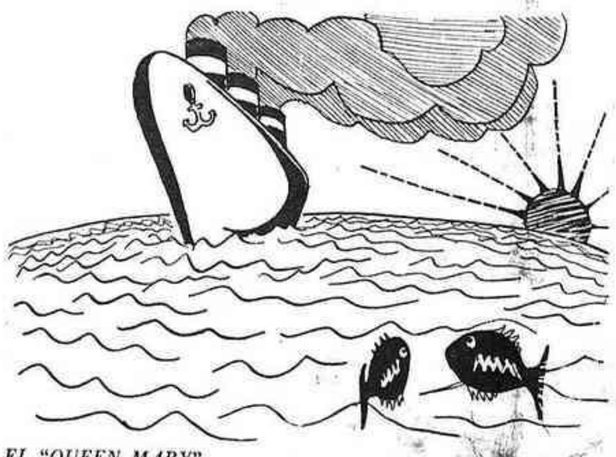

EL "QUEEN MARY"
—Són anglesos? Escapem-nos, que no ens volguessin protegir...

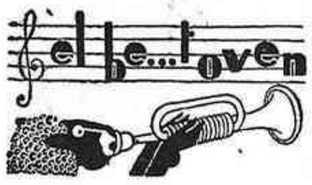

L'orquestra femenina que dirigeix l'amaçona Isabel de la Calle, de la calle Salmerón, va donar dos concerts (?) amb un èxit solament comparable amb el de la S. de les N. en la solució del conflicte italo-abissini.

Aquest afinadíssim conjunt ? estrenà, gràcies a la seva original i desconeguda manera de tocar (?), unes obres dels immortals Mozart, Grieg, etc., que ni els seus autors.

"La cançó de la filla del marxant" és una comèdia en tres actes de Josep M. de Sagarra.

La cançó fa així:

La filla del marxant
diuen que és la més bella.
No és la més bella, no,
que altres n'hi ha sense ella.

Exacte.

⁂

L'acció de la comèdia passa a Manresa.

Val a dir que això es veu de seguida.

De seguida que els personatges diuen que l'acció passa a Manresa.

⁂

En Sagarra es vana de fer sempre les comèdies a la mida dels artistes que les han de representar.

Potser sí.

Però, està ben segur d'haver fet a mida aquesta vegada el paper de la senyora Alonso?

Des de la fila 11, ens va semblar que no.

⁂

A en Sagarra li passa al revés de tots els autors dramàtics. El seu pitjor públic és el de la nit d'estrena.

Públic d'amics, naturalment. I com que els amics són per a les ocasions...

En Sagarra haurà de pensar seriosament en la necessitat d'estrenar les seves obres el dia de la segona representació.

⁂

El senyor Gimbernat té un dels papers més bonics de la comèdia. Llàstima que a partir del tercer rengle no hi hagi manera de sentir el que diu!

No obstant i això, el públic l'aplaudeix.

De totes maneres, recomanaríem al senyor Gimbernat que no es deixés cegar per la glòria. Després que fins el cinema és parlat, seria una imprudència inventar el teatre mut.

⁂

La nit de l'estrena hi havia al teatre Espanyol el bo i millor de cada casa. Senyores guapíssimes, i copiosa representació del món intellectual. I el President del Parlament, senyor Casanoves, i el Conseller de Cultura, senyor Gassol.

Fins hi havia el senyor Bernat i Duran, en representació del general Batet.

⁂

Al teatre Barcelona han estrenat una comèdia dels germans Quintero.

Títol: "Los restos".

"Los restos" de l'enginy dels germans Quintero, en efecte.

⁂

Maricel-Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf - Muntanyes russes - Bug-Avions
Automòvils elèctrics, etc.

El millor mirador del mar, la ciutat i la muntanya

Aviat inauguració de noves i originals atraccions

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.

Obert cada dia tarda i nit

"La verdad por delante" ha tingut la virtut de fer plegar la companyia de revistes del Teatre Còmic.

Es que la gent no suporta les veritats.

Sobretot quan van signades pel senyor Silva Arambaru, autor radical.

* * *

Com que "Aquella noche" no ha donat diners, la senyora Zuffoli reprèn "Nuestra Natacha".

No tra i de vostès.

⁂

"Las siete en punto" és una revista que Cèlia Gàmez ha estrenat al Novetats.

La revista és policíaca i d'aventures. Hi surten uns periodistes que es dediquen a la busca i captura d'un lladre misteriós i entre cada busca i cada captura hi ha un número de revista en el qual la Gàmez, púdicament, no ensenya les cames.

"Las siete en punto" comença molt bé.

Al cap d'una estona s'espatlla.

Després ja no va ni amb rodes.

⁂

El dia de l'estrena hi va haver el míting obligat. La Gàmez va venir a dir què a Madrid la revista se n'havia anat a l'aigua i que, en canvi els taujans barcelonins se l'empassarien com a bresques.

Els de la clac ho van celebrar molt.

⁂

A l'Olympia s'han presentat els "Camaleon's Espectacle". En diuen "Hiper-select review".

En realitat, és un conjunt d'arreplegats, que va des del tronat Baldemerito fins a la venerable Custòdia Romero, passant pel ventriloc Balder, anacrònic com els seus ninots.

Dóna brillantor a l'espectacle un trio *gaucho* barceloní com nosaltres mateixos, que grinyolen cançons criolles impunement.

⁂

Hi ha una cosa bona, en el "Camaleon's Espectacle", i és la darrera baixada del teló.

⁂

El senyor Enric Borràs, en vaga gairebé forçosa, es dedica a participar en tots els festivals de benefici als quals és invitat. I com que l'inviten a tots...

Però no és això el que fa el cas. El que fa el cas és que el senyor Enric Borràs en aquestes solemnitats recita, per variar, la balada d'"El Ferrer de tall" i "La Sardana", de Joan Maragall. Però recita amb les quartilles als dits i fent veure que llegeix els versos.

Cal aclarir que el senyor Borràs, sense ulleres, és incapaç de veure un crític a dos dits.

Per on resulta que el nostre Manelic nacional prefereix fer creure al públic que encara pot llegir sense ulleres, que no pas que aquest trobi estrany que després de cinquanta anys de declamar-los encara no se sàpiga de memòria "La Sardana" ni "El Ferrer de tall".

Vanitas vanitatis!

⁂

I ja que parlem del senyor Enric Borràs...

Durant la seva darrera temporada al *Teatro Español* de Madrid, va estrenar aquella gran barba de l'autor argentí Larreta, "Nuestra Señora del Buen Aire".

El personatge que interpretava don Enric, en un dels actes, atacat de reuma, havia de passar-se tot un quadre ficat dins un gran llit que hi havia al fons de l'escenari.

Així que el traspunt va veure la distància que hi havia entre el llit i la conquilla de l'apuntador, va comprendre que la seva missió, en aquelles escenes, agafaria una gran importància. Però, des d'on podria apuntar a don Enric? L'home va decidir consultar-ho al propi interessat.

—Y yo, en este cuadro, ¿dónde me meto, don Enrique?

—¿Tú?—féu en Borràs, estranyat del dubte—. *¡Tú te metes en la cama conmigo!*

⁂

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

Quan va estrenar-se "La Santa Espina", la senyora Morera va comprar la propietat de l'obra, cosa molt corrent en aquella època, als seus autors, don Angel i el mestre Morera, per la quantitat de vuitcents duros; quatre-cents a l'un i quatre-cents a l'altre, per més detalls.

Per raons que no és del cas esmentar, amb aquesta compra la senyora Morera va fer tot el contrari d'allò que se'n diu un negoci. Sembla que la propietat d'aquesta obra només li ha donat maldecaps i pèrdues. La primera i principal, naturalment, la dels vuit-cents duros abans esmentats.

Darrerament, a l'Espanyol varen celebrar un festival d'aquells que no hi falta res. I, com és de rigor, no va faltar-hi la sardana de "La Santa Espina", que va produir a tothom l'entusiasme de sempre.

A tothom... menys a la senyora Morera, que, així que va sentir les patriòtiques notes del:

Som i serem gent catalana!...

va cuitar a posar-se les mans al cap tot rondinant:

—Vuit-cents duros! Vuit-cents duros!...

Està vist: la senyora Morera porta la Santa Espina clavada al cor...

MERCAT D'OCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

pobrets! les haurien conegudes, i nosaltres amb prou feines.

Això succeïa en el primer concert, però en el segon, ens varen ensarronar.

Primerament aparegué al proscenI un prestidigitador, els efectes del qual no es feren esperar quan arribà l'hora d'actuar la nostra admirada orquestra. El truc, va ésser el següent: Que no hem pogut saber encara si les obres que tocaven eren les que figuraven en el programa, o si bé les que figuraven en el programa, eren precisament les que no tocaven.

Aquest concert tingué un èxit realista sorprenent.

El seu fi benèfic, no defraudà, ans al contrari, ja que les sollicitudes d'ingrés als nostres hospitals i establiments de beneficència, foren moltes més de les que en realitat podien esperar-se.

* * *

Associació de Musica da Camera presentà, en el concert de clausura d'aquest any, el gran violoncellista català Gaspar Cassadó.

"El sombrero de Gaspar" i "El caçador i la pastoreta" poden estar tranquils. Cassadó toca com per a treure's el barret i la pastoreta...

Que li donarem a la pastoreta,
que li donarem per anar escoltar.
Jo li donaria una bicicleta,
i oir Cassadó la faria anar.

Nosaltres ens sentírem ja caçats des de les primeres notes, i creiem que el mateix els hauria succeït als pacífics ciutadans de Palestina (on cada dia hi ha una mà de bolets que espanta), després d'aquells cants hebraics, que l'art magnífic d'en Cassadó ens oferí.

* * *

El modestíssim crític de Jazz del nostre fraternal col·lega "Ultima Hora", senyor Antoni Tendes donà una conferència el títol de la qual era: "Utilitat de l'escombreta quan s'és sol en aquest món".

L'escombreta, que és el seudònim que el delicadíssim senyor Antoni Tendes, empra per alabar al senyor Antoni Tendes, a l'escombreta, féu un gran elogi de l'escombrada conferència que l'escombreta anà a escoltar del senyor Antoni Tendes i que, segons l'escombreta era l'única i una de les millors del senyor Antoni Tendes.

Tal com insinuàvem en el nostre número passat des d'aquesta mateixa secció, els col·leccionistes catalans, davant la cada dia més **abundosa producció** pictòrica, han tramès a la Conselleria de Treball de la Generalitat les Bases següents les quals, cas de no ésser acceptades íntegrament pels artistes pintors, serien defensades a peu i a cavall amb sengles vagues generals:

Article I. Totes les aquarelles hauran d'ésser pintades amb aigua mineral.

Article II. El col·leccionista tindrà dret a adquirir les obres d'art que més li convinguin, podent efectuar llur pagament de qualsevol de les formes que s'indiquen:

a) A terminis.
b) Amb lletres acceptades.
c) Amb espècies.

Article III. Queda terminantment prohibit el preu fixe (*Ja ho sabiem.*)

Article IV. Tarifes màximes que podran pagar-se als pintors catalans per una obra:

A Joaquim Mir.	25.000
A Joan Serra	15.000
A Sisquella	12.000
A Togores.	12.000
A Domingo	10.000
A Humbert	10.000
A Obiols	10.000
A Alexandre de Cabanyes.	10.000
A Llimona	10.000
A Vila Puig	10.000
A Sunyer	7.000
A Domènec Carles	7.000
A Porcar	7.000
A Iu Pascual	5.000
A Bosch Roger	5.000
A Mercader.	4.000
A Mompou	3.500
A Bernadas	3.000
A Gimeno. *junior*	3.000
A Soler Puig	2.000
A V. Soler Jorba	1.500
A Grau Sala.	1.500
A Villà	900
(Fins a 10 quilos de pintura.)	
A Miró	300
A Dalí	100
(Resten noms sense tarifar.)	

Article V. El col·leccionista, però, tindrà dret a trabucar aquests preus totes les vegades que li doni a gana. (*Que serà sempre.*)

Article VI. Les pintures de Villà, tal com s'indica, podran ésser adquirides a pes.

Article VII. Efectuant una compra superior a 1.500 pessetes al pintor Grau Sala, aquest obsequiarà els col·leccionistes amb ventalls, paravents i dibuixos.

Article VIII. Per raons de pura finança, el col·leccionista només començarà a comprar a partir del moment en què sigui clausurada l'exposició.

Article IX. El preu dels "bodegons" es determinarà sempre per valoració gastronòmica.

Article X. El col·leccionista tindrà dret a un sopar anual d'homenatge.

Per la Comissió,
La Comissió.....

... ...

(Hi ha un timbre que diu: "La Comissió".)

Núria, 30 de maig del 1936.

⁂

A la Syra, el cada dia menys criatura Grau Sala, que ja feia més de quinze dies que no havia obert cap nova exposició, ens presenta:

12 ventalls.
5 guaixes.
5 dibuixos.
1 pintura a l'oli.

Contràriament al que venia afirmant-se en els medis artístics, no hi ha cap ombrella, ni cap *licorero* que completin aquestes vint-i-tres exquisides demostracions de sensibilitat decorativa del nostre Grau Sala.

Es una llàstima.

⁂

Per primera vegada durant la seva carrera artística—força més llarga del que sembla—, en Grau Sala ha portat un dibuix de toros a la seva exposició, dissabte passat inaugurada.

S'espera que en Manolo Hugué exigirà que se li apliquin les sancions.

Sala Parés
II Saló Mirador
LA PINTURA GOTICA CATALANA
DELS SEGLES XIV i XV

PLAT DEL DIA

A les 11.—Obertura de l'Emissora. (Es una mica tard però és que aquesta setmana va haver-hi dues festes...)

A les 12.—Recital de poesia retransmès des de Coblenza; "*Un fraile, dos frailes, tres frailes en un convento...* etc." fins a 200 frares.

A la 1.—Darreres informacions sobre l'Estat (Català) de les Joventuts d'Esquerra. Llista de Casals expulsats i Centres dissidents.

A les 18.—Si s'ha acabat la lectura de la llista anterior, lectura dels conflictes que estudia el senyor Conseller del Treball per trobar-hi solució.

A les 22.—Si s'ha acabat la lectura de la llista anterior, música en discos: "*Mama, yo quiero un Negus*" i "La Cançó de la cunyada de la germana de la tia de la filla del marxant".

A les 24.—Bona nit tinguin i marxa d'EL BE NEGRE.

PHILIPS
COMPTAT I LLARGS TERMINIS
RÀDIO UNIVERSITAT
Rda UNIVERSITAT.!

Darling.—Agraïts. Cap inconvenient per a la reproducció d'articles; al contrari!

Facut.—Ens han dit que s'ha ajornat per malaltia de dos elements del jurat. Ja ho aclarirem.

Fevi.—Es tan bona que no sembla veritat.

Quimet.—Perfecte!

Garciandia.—Té tota la raó.

Un bon català. — Amb molt gust, però hem de saber qui garantitza aquest informe.

Laietà.—S'ha equivocat.

G. X. H.—El que dieu estaria molt bé si no fos que va passar exactament al revés.

Cloti.—Als peus de vostè, senyoreta.

(c) Ministerio de Cultura 2006

LA REGLA SUSPESA

TORNARA RAPIDAMENT I SENSE PERILL AMB

Perles FEMI

Únic producte d'acció segura per al fi que ha estat creat
REBUTGEU IMITACIONS QUE APROFITEN LA FAMA
D'AQUEST CELEBRE PRODUCTE-VENDA A FARCIES.

PERLAS FEMI RECUERDELAS

EL BEN PLANTAT

En Carnera, àquell nen més aviat altet, ha tingut una altra ensopegada i, és clar, en caure de tan alt, s'ha fet molt de mal.

Ignorem si el negre Leroy Haines, el seu vencedor, ha estat felicitat pel Negus.

En canvi, el que sabem del cert és que aquesta vegada en Carnera no ha estat felicitat per Mussolini.

Al condol dels seus parents i amics en general, pot afegir-hi la nostra més cordial felicitació.

⁂

En Gaztañaga, un altre *paquet*, ha estat declarat batut en tres represes per inferioritat.

Sembla que haurà de romandre al llit alguns dies.

Aquest home fa com els ous, que després de batre'ls queden fets una truita.

⁂

En Freddy Miller, després d'haver perdut el campionat del món, ara ha tornat a rebre de valent.

A veure si resultarà que quan feia *xiqué* era quan guanyava.

⁂

El Congrés Internacional d'Acampada, celebrat a Caldes, ha estat un èxit fantàstic.

Donada la crisi actual, no ens estranyaria que els botiguers també anessin a posar llurs botigues en aquell magnífic bosc de pins.

Sobretot, els que farien el seu agost serien els venedors de paraigües, puix als pobres acampadors els ha plogut cada dia un raig.

Ha estat un *acampi* qui pugui constant.

⁂

Per fi, després de fer-se un tip de patir, els socis del Barcelona eliminaren l'Espanyol. Havent acabat la primera part amb el resultat d'un gol anullat a zero, favorable el gol i contrària l'anulació al Barça i havent-se passat els vint-i-cinc primers minuts de la segona part sense marcar, es lògic que els tres gols els afecte s'n, si més no, almenys com a l'Escolà, que després d'exhibir el seu xut privat en el darrer, es va privar, i hagué d'ésser assistit.

El cas és que els malpensats que esperaven veure una victòria per la mínima diferència, del Barça, en vistes a l'Estadi, varen demostrar un excés de vista o de vistes a l'Estadi.

L'Espanyol és ben mort i enterrat, i el Madrid es cuidarà que el seu matador d'avui li vagi a fer companyia demà.

A. C. S.

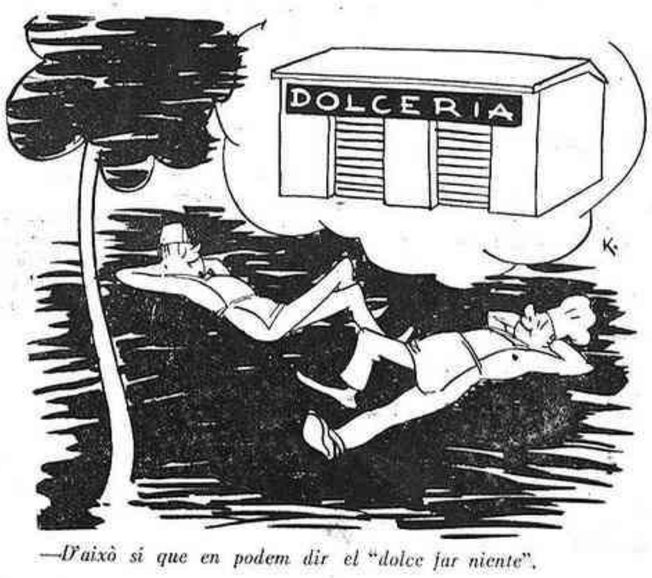

—D'això sí que en podem dir el "dolce far niente".

NOTICIES DE TOT EL MÓN

París. — Amb gran esplendor ha començat la temporada de les vagues.

El primer model que ha sortit al carrer ha estat la dels metallúrgics.

Hom espera posar-se a l'altura de les millors ciutats espanyoles.

⁂

París. — El senyor Lleó Blum, aquesta setmana només ha tingut 529,5 entrevistes.

Després d'això, no ens estranyaria veure'l president del Consell.

⁂

París. — Es tem que el ram de la construcció segueixi el mateix camí que els metallúrgics.

Això comença a fer bonic.

El senyor Barrera no s'hi deu veure de content.

⁂

París. — Ara són els de les indústries químiques que han decidit fer vaga després de les festes.

Durant aquestes festes han ajuntat forces per resistir la feina de fer vaga.

⁂

Brusselles. — El rei dels belgues porta fetes 43 consultes.

Es tem per la salut del rei, després de tantes consultes.

⁂

Brusselles. — Un dels consultats ha estat el senyor Jacques Motte, cap del partit comunista.

Deu haver-li aconsellat que no es casi i practiqui l'amor lliure.

⁂

Roma. — Per haver publicat un violent article contra Alemanya, el govern italià s'ha incautat de la "Gazeta del Popolo" per evitar conflictes internacionals.

La "Gazeta del Popolo" ha quedat molt incautada i ha manifestat que, des d'ara, continuarà publicant només violents articles contra Anglaterra.

D'aquesta manera s'evitaran els conflictes internacionals.

⁂

Ginebra. — L'Argentina ha demanat una reunió extraordinària de l'Assemblea de la Lliga per parlar d'Etiopia.

Pobra Etiopia! Com li deu xiular l'orella esquerra!

⁂

Ginebra. — S'ha reunit la Comissió de l'Opi i la reunió ha durat vuit hores.

N'hi ha per adormir-s'hi.

⁂

Jerusalem. — A Palestina continuem fruint una situació desesperada.

Els àrabs han estat condemnats a vaga perpètua.

⁂

Tient-sin. — Amb motiu de la voladura d'un pont de la via ferrada de Pequín-Tien-tsin, el Japó farà de les seves.

La situació a Palestina és gravíssima.

Ai, volíem dir a Xina!

Qalsevol no es fa un garbuix!...

⁂

Calcuta. — A Dhubri (Assam) s'ha registrat un terratrèmol.

S'han esquerdat els edificis, però els danys no són molt greus, segons hom calcuta, ai, calcula.

⁂

Aquisgran. — Ha estat descobert un important afer de frau i contraban.

On varen dir que era el senyor March?

⁂

Washington. — Míster William Green ha dit que el problema de l'atur aviat deixarà d'ésser problema. 750 parats han deixat d'ésser parats durant el mes d'abril, que no ha deixat d'ésser abril, però.

Ens ha deixat parats.

⁂

Ciutat del Vaticà. — El Papa ha fet 80 anys.

Es tot un record.

O més ben dit, un *ex votò*.

⁂

Bona. — Les tripulacions de dos vaixells espanyols (naturalment), ancorats en el port de Bona, s'han declarat en vaga.

Només faltava que els que són fora també fessin vaga.

Si que la fariem *bona!*...

⁂

Detroit.—Es van sabent nous assassinats comesos per la Legió Negra.

La Legió Negra la formaven uns blancs que tenien l'ànima negra i tiraven al blanc amb els negres.

Es clarissim.

⁂

Jerusalem. — Continua l'agitació a Palestina.

A la ciutat de Vitha han topat els àrabs i la policia anglesa, ignorant-se el nombre de víctimes.

Això sí que és una *vitha* agitada!

⁂

Asunción. — L'aixecament del general Estigarribia ha estat un *canard* com una casa.

Ha estat un aixecament de camisa.

INFORMACIONS TENDENCIOSES

"La Rambla" del dissabte 26 de maig, recollia així unes manifestacions del senyor Barrera:

"*Hom li ha preguntat també si era certa la dimissió del ministre de Treball, i ha respost que no en sabia res.*"

No sabíem que el senyor J. A. Trabal tingués ministre propi.

ARQUES "SOLER"
d'un sol BLOC MASSIS
AMB BLINDATJE (patentat)
Imperforables amb el SOPLET
FABRICA i DESPATX: ALDANA, 3 Barcelona. Tel. 31853
SALÓ D'EXPOSICIÓ: ALDANA, 5 (Teatre Circ Olympia)

—Perquè està tancat?
—Deuen fer vaga.

ovelles esgarriades

ACCIO FEMENINA

El setmanari catòlic de Rubí "Endavant", publicava en el seu número de 17 de maig la ressenya de l'acte de la benedicció de la bandera de la Joventut Catòlica Femenina del grup Parroquial de Sant Pere de Terrassa. Del discurs del doctor Roman, que publica aquesta ressenya, extraiem els següents fragments:

Déu no ha posat les donzelles en aquest món ni per joguina ni per flor.

I més avall:

Siguem un estol que es mantingui ferm enmig del món, un estol que no s'enfonsi davant les males arts del dimoni. Seguim les normes dades pel nostre himne: Volem ser putes davant la feblesa."

I pensar que aquests setmanaris catòlics poden anar a totes les mans!

INCOMPATIBILITATS

De "La Publicitat" del 27 de maig:

Madrid.—El president de la República ha estat complimentat avui pels següents senyors:

Lluís Nicolau d'Olwer, governador del Banc de França, acompanyat del Consell de la dita entitat.

Ens pensàvem que el càrrec de governador del Banc d'Espanya era incompatible amb el de governador del Banc de França.

EL SALT DE NIJINSKI SUPERAT

"La Noche" del 26 de maig publicava una fotografia amb el següent epígraf:

Las bailarinas del cuerpo de Ballet Ruso del Col. W. de Brasil, que han de actuar en el Covent Garden, en junio, están pasando sus vacaciones en la playa de Santa Mónica, la más concurrida de California. De izquierda a derecha, Alexandra Danilova, Olga Moroscova, Irina Baronova y Vera Zorina, entrenándose junto al mar.

I en el mateix número de la mateixa "Noche", insereix una nota en la qual lamenta que la temporada de Ballets Russos de Barcelona

sea tan breve que casi toque a su fin, y no pueda prolongarse, por tener que debutar la célebre compañía el próximo día 11 en el Covend Garden de Londres.

I bé: en aquesta companyia de ballets s'hi trobaven Alexandra Danilova i Irina Baronova, que "La Noche" situava el dia 26 a Califòrnia. Es veu que en un sol dia aquestes ballarines saltaren de la platja de Santa Mònica a la Rambla del mateix nom.

ELS BONS SERVEIS

Del "Diario del Comercio" de dissabte, 30:

"*En la Delegación de Orden público se ha presentado el dueño de un hotel denunciando haber sido amenazado de muerte por haber despedido a un sereno de su establecimiento. La policía ha comenzado inmediatamente sus pesquisas. Se ha practicado una recogida de libros pornográficos. Este servicio ha sido muy elogiado.*"

A veure el dia que tot buscant llibres pornogràfics detindrà la policia els assassins dels germans Badia. Serà un servei més elogiat encara.

COSTUMS ORIENTALS

Un telegrama de "La Publicitat" del 20 de maig:

Jerusalem, 19.—Aquest matí ha estat comès el cinquè aniversari des del dissabte passat.

Es veu que a Jerusalem els aniversaris es compten pel mateix sistema que les cent representacions d'una obra en els nostres teatres.

QUINA TROPA!

Un altre telegrama del mateix diari i del mateix dia:

Addis Abeba, 19.—Les tripes italianes d'aquesta guarnició continuen efectuant nombrosos raids.

A les tripes italianes els agrada fer soroll.

ESTEM BEN GUARNITS!

El peu d'un gravat de "La Vanguardia" del dissabte passat:

El Gobierno inglés se ha visto obligado a reforzar las guarniciones de varias ciudades de Jerusalén, a causa de los sangrientos sucesos que vienen desarrollándose en Palestina. Soldados ingleses, en una calle de Jerusalén.

Les guarnicions de vàries ciutats de Jerusalem haurien de passejar-se pels carrers de Palestina.

Així encara ho entendríem menys.

EN QUE QUEDEM?

D'un títol de "La Publicitat" de dissabte, donant compte d'haver acabat les seves tasques el I Congrés Jurídic Català:

Demà hi haurà la sessió de clausura.

A continuació:

La darrera de les sessions plenàries del Congrés tingué lloc ahir.

I una mica més avall:

Programa per avui

A les 1-9. — Sessió solemne de clausura del Congrés.

Ahir, avui, demà?... Aquests d'Acció Catalana sempre tan confusionaris!

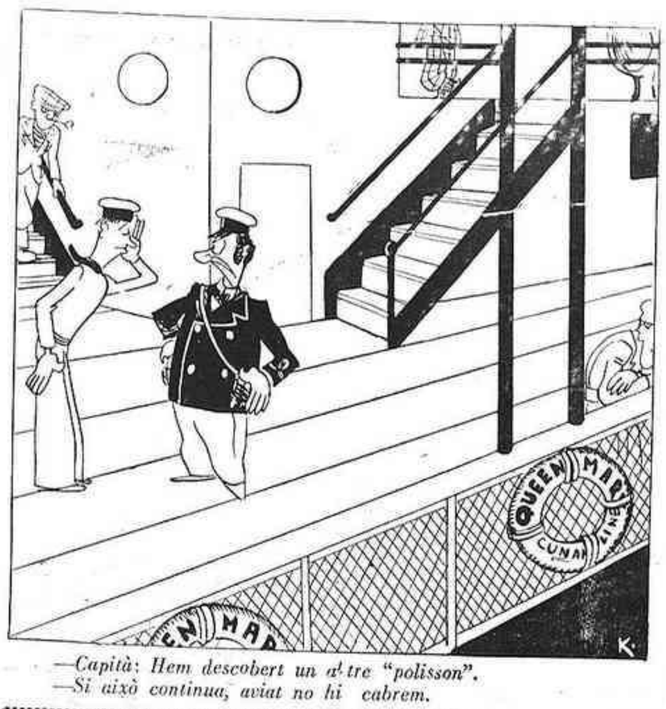

—Capità: Hem descobert un altre "polisson".
—Si això continua, aviat no hi cabrem.

RESTAURANT GLAÇIER
Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF i
POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Maciá, 3
Telèfon 22503

EL BE...RNAT METGE

El segon número de "Rosa dels Vents", revista mensual de literatura, assaigs i crítica, dirigida per l'actiu poeta Josep Janés i Oliver, es fa creditor dels millors èxits de venda. El format i edició són d'una honestedat no exempta de *sex-appeal* tipogràfic, i la col·laboració literària aplega noms tan solvents com els de Carles Pi i Sunyer, Xavier de Salas, Maria Teresa Vernet, Martí de Riquer, Joan Mínguez, Ramon Xuriguera i molts altres.

"Rosa dels Vents" recorda insistentment aquella inoblidable "Nova Revista" que dirigia Josep M. Junoy. Queda, per a concretar-ho amb una imatge, com una "Nova Revista" de paisà.

⁂

Entre altres originals en cartera, "Rosa dels Vents" anuncia un estudi d'Ignasi Agustí sobre la poesia de J. V. Foix. Aquesta és—diuen — en certa manera, una resposta al que Lluís Muntanyà publicà als "Quaderns de Poesia", i podria ésser motiu d'una interessant polèmica.

Aquest "foixisme" ens donarà més feina que el feixisme.

⁂

En aquest darrer "Quaderns de poesia" s'hi publica una poesia anglesa de Stephen Spencer intitulada "The town shore, at arcelona".

Decididament, ens anem europeïtzant.

Es imminent l'aparició d'un nou exemplar de la pulcra i aristocràtica publicació "Arquitectura i urbanisme", les seccions d'art i literatura de la qual estan a mans tan fines i expertes com les de J. U. Junoy i J. F. Ràfols.

Dues signatures que, a títol de fonaments, acrediten el bon seny d'edificadors de revistes dels nostres arquitectes.

⁂

Els tres clients que Francesc Pujols havia conquerit amb la seva discutida hiparxiologia, sembla que han tramès al nostre estimat filòsof de Martorell les bases que a continuació s'esmenten:

Primer. Les estones de meditació es cobraran a raó de 10 pessetes per hora.

Segon. La tanda d'exercicis hiparxiològics haurà d'anar a càrrec exclusivament dels senyors Francesc Pujols o Josep Pla.

Tercer. Dret de cobrament del 10 per 100 a deduir dels honoraris que el senyor Francesc Pujols obtingui amb la publicació dels seus articles sobre hiparxiologia.

Quart. Construcció d'un temple laic per a celebrar-hi les festes hiparxiològiques.

Cinquè. Les oracions no tindran mai una durada màxima de més de cinc minuts.

Sisè. El pont del Diable serà considerat monument religiós i, per tant, subjecte a adoració obligatòria durant els dies que s'estipulin.

Setè. Sempre i quan els fidels a la religió del senyor Pujols siguin expulsats de la cleda martorelliniana, tindran dret a indemnització i a cobrar la setmana de vacances.

Vuitè. Les readmissions també s'efectuaran a base de cobrament, siguin pel concepte que siguin.

Novè. Els hiparxiològics, al revés dels catòlics, quan assisteixin a una cerimònia religiosa no pagaran la cadira, sinó que la cobraran.

Desè. A l'hora de la mort els hiparxiològics seran assistits pel senyor Francesc Pujols, el qual els gratificarà amb 500 pessetes.

Com poden veure els nostres lectors, la religió d'en Francesc Pujols es va materialitzant que és un *contento*.

⁂

Romain Rolland acaba de publicar "Companys de ruta", assaigs literaris escrits amb la magnífica eloqüència d'aquest gran escriptor francès. Llegiu-lo.

Un bon llibre, un bon autor i una recomanació sincera d'EL BE NEGRE. ...

⁂

Interviu-llampec amb Josep Pla.

—Res de nou, amic Pla?

—Res de nou. Segueixo f... el mandra amb aquella passió que un dia em valgué el càrrec d'inspector del treball a Salamanca.

—Així, no treballeu?

—Home, com voleu que treballi si no tindria a qui presentar les bases?

—Potser en Francesc Pujols...

—Me l'estimo massa per anar-li a fer la punyeta. Ahir vaig fer un arròs amb bacallà perfecte; si en Bosch Gimpera l'hagués tastat, me l'hauria fet portar al museu.

—I deixant a banda la respectable cuina del país, de literatura com estem?

—Ja us ho diré clar: no m'agrada plagiar ningú. I suposo que no em negareu que, aquí a l'Empordà la literatura la fa la pròpia naturalesa i que els escriptors som quatre desgraciats que anem tirant il·lícitament d'aquesta rifeta.

—Ens han parlat de la vostra possible col·laboració a les pàgines da "La Vanguardia". Què hi ha d'això?

—N'hem de parlar. Si no fos que a "La Vanguardia" de l'all oli en diuen *ajoaceite*, em penso que ja hauria fet un cop de cap.

I Josep Pla, després d'estrenar tres reneca amb imatgeria marítima, agafa una barca i ens fuig cap a les illes Medes a pescar sirenes a l'encesa.

La temporada dels monstres

Per correspondre a l'aparició d'aquest any—que s'ha avançat d'uns dies—del monstre del Loch Ness al Loch Ness, a l'estany de Banyoles hi ha aparegut una magnífica hidra del separatisme.

Sembla que aquest any seran molt abundants aquests monstres; els viatjants en porten un monstruari molt extens.

I UN BEI...

La Volta Ciclista a Espanya ja s'ha acabat.

⁂

Segurament per sempre. En vista de l'èxit.

⁂

Aquells dos-cents frares de Coblenza no eren frares de la trapa.

⁂

Eren frares trapelles.

⁂

Les Joventuts d'Estat Català escoptaran un tipus de bandera estelada com la dels Estats Units.

⁂

Per cada grup dissident un estel.

⁂

I t'ndran més estels que la bandera nord-americana.

⁂

No s'ha donat mai el cas que els compradors de paper de barba facin vaga.

⁂

Ahir el senyor Barrera va poder estar 3 hores, 37 minuts, 40 segons i dues dècimes sense solucionar cap vaga.

⁂

Fa un record.

Els catalans a Madrid

Al restaurant d'una de les estacions ferroviàries de Madrid hi ha un cambrer català que practica un procediment quasi infallible per assegurar la propina.

Per exemple, s'està triant el menú i, naturalment, tothom parla en castellà.

Quan ja s'ha triat tot, el cambrer, sota qualsevol pretexte, pregunta:

—Per postres, pomes, peres?... —en català.

Si el viatger és català, hi cau de seguida.

—Caram, com ho ha conegut, que sóc català?

—Oh! Veurà — diu amb un somriure digne—, amb la punta del nas ja els conec...

A partir d'aquí, la conversa s'allarga fins l'hora de la propina.

Un català coneixedor del truc, tornà un dia a dinar al restaurant de l'estació. I novament el mateix truc. En un moment donat, el cambrer li diu uns mots en català.

El català escamat replica amatent:

—*¿Qué? ¿Cómo dice?*

—*Perdón, perdón, pensé que eran los de la otra mesa.* ...

Acabat el dinar i pagat el compte, s'aixecà i abans de marxar es va acomiadar del cambrer així:

—Passi-ho bé. Estigui bo.

El cambrer quedà "ice-cream".

Els diaris ben informats

"La Vanguardia" del 28 publicava, a les seves pàgines de rotogravat, els dos següents peus de sengles fotografies:

Un caballero bilbaino, don Bonifacio López, ha tenido la feliz ocurrencia de regalarnos a los barceloneses con el presente de tres magníficos reyes de la selva. Tres leones que han quedado instalados en nuestro modesto "zoo", que, para en adelante, podrá enorgullecerse con la temible presencia de sus nuevos huéspedes. ... ...

Es veu que el redactor no ha estat mai al Parc, que es pensi que aquests són els únics lleons que hi ha. Caldrà que l'hi portin, i que l'hi deixin.

L'altre peu és encara més bo. Diu:

Unos pescadores gallegos que salieron de la bahía de Vigo con el ánimo de regresar con unos quilos de arenques, se vieron sorprendidos por la presencia de un escualo gigantesco, al que dieron caza, porque no era cosa de pescarlo con un anzuelo. ... ...

Primer de tot, es veu que el redactor es pensa que els pescadors surten per pescar només *uns quilos* de peix; després, sembla que es pensi que les arengades les pesquen amb ham. I finalment, es veu que no sap que els taurons *precisament* es pesquem amb ham, i no pas amb escopeta de perdigons!

Aquest número ha passat per la censura

CONCENTRACIONS DE MILICIES

Com una camisa blava (1) i una camisa vermella (2) es converteixen fàcilment en una camisa negra (3)

(c) Ministerio de Cultura 2006